

יהודה קרני

מעבר לחבורה הקרויה בריגיל בשם הפמליה הביאליקית. ולא קלה היתה ראשית העמידה ועצם העמידה מעבר לה, ביחוד במי שלא נתפתה לשתי הס"כנות הקרובות — הגרירות האפגורית גית. מזה המודנות האינספאנטילית מזה. הוא יהודה קרני, ידע לעמוד בה — הוא נאמן לעצמו, לדורו, מבלי שתעמם בו ההכרה של קודמיו הער"כמ, ושל הגדול שבהם כמלוא גדולתו, ולא עוד אלא הוא ידע אף להאמן לו, על דרך הבריחה ממנו — אליו. נאמן גותו זו עמדה לו להיות באבות השי"רה המודרנית שלנו, אשר עמהם נמ"נים בעיקר, איש איש ותכונתו — אב"רהם בן יצחק, דוד פוגל, אביגדור המאירי וי. צ. רמון.

בתחומם של חייהם — משברם הגדול, שביטוי הוא בעקירה מחיי הגולה ובנטיעה בחיי ארצנו, ניכר במובלט בשירתו ודרכה, הוא נפש"נפשה. שעל"כן המעבר מנגינה לנגינה הוא פה כאות מעבר מעולם לעולם — כבר בו חרות בששון מכאובות ובמכ"אבות ששון המרחק שבין דת שירת החומלה המהלכת ב"שערים" ובין ריח שירי הקשיות הנישא ב"בשעריך מר לדתי", וחלל המרחק הזה הוא כהלל המאבק של תמורת הדור, המתאכזר לעצמו וכובש את עצמו לתעודתו. ירד שלים היא לשירה הזאת גם מופת גם מבהן ועל"כן היא בוחנת ותוזרת ובר"חנת את עצמה לסלפי נצחה של עיר"דה.

כנשימת בינתיים בנפתולי שירה אלה היו הפילונים הקטנים השקויים — ככינור של כותבם — מזג טוב, הפד מונות המשועשעים, שירי העם, כהפ"סקות מרגוע בנפתולי נפש אלה היה השיטוט בקרית אביב, תיאור מזגה ומזגיה, גילוי פינות החמד בסימט"היה והוקעת קצות הכיעור בשוקיה, אסירות לנופה וצמתה, עציה ופרחיה, החרדה לעבריותה, טהרתה, אנושיותה, ועגה נדמה סערות הנפתולים, שכך הקרב וחדלו יגעיה הנופש, אך עתה, כדברי שירתו, מחומת ירושלים וכת"ליה ירננו עצמותיו הכלות לקראת המשיח.

דב סדן

בבית החולים "הדסה" בתל אביב מת אתמול לפנות בוקר המשורר וה"עיתונאי יהודה קרני בשנת ה'56 לחייו. ליתו תצא היום ב"11 לפנה"צ מבית החולים "הדסה" בתל אביב. יובא לק"בורה בבית הקברות הישן.

אדמת הורתו, גולת פוליסיה, ניתנו לה כמה תיאורי שירה ועיקרם בהב"לעת הניגוד בין שפעת היערות הפרו"צה לרוב קור ואפלה ובין פינת הכית הכנוסה במעט חום ואורה. קהילת מולדתו ניתנו לה כמה תיאורי חקר ועיקרם בהבלטת הניגוד בין שני אג"פיה, פינסק על נוסח מתנגדיה וקאר"לין על נוסח חסידיה. אדמת ניוגודים זו על נופה ורקעה חילחלה את נפש בנה משוררה, שנלבט כמותה בין חום"רה ורוך ונלחם למיוגם, וציוני מל"חמתו והישיגיה הם, בעצם, ציוני שיר"תו והישיגיה.

היתה זו מלחמה כבדה ונפולת חזית, כי שירתו נדרשה להלחם לעצמו גם בתחומה של שירת הדור, גם בתחומם של חייהם הדור. בתחומה של שירת הדור — לפי גילו עשוי היה להימ"נות עם כת הריבעים של שירתנו הח"דשה, ואמנם האנתולוגיות שלנו, הס"דורות לפי גיל המחברים, מקדימות אותו גם ליעקב שטיינברג גם לו. שניאור, אך לפי אפיה של שירתו הוא